

Velemlok

Bylo léto, krásné počasí, teplo, skoro až horko. Skupina skautů se rozhodla, že pár dní pobude na Šumavě. Vzali si stany, spacáky, karimatky a vůbec všecko, co na takové táboření potřebovali. Putovali krajinou, obdivovali lesy, poslouchali kukačku, zahlédli jelena nebo srnku, občas taky rukama chytali ryby, které si opekli na ohni, ovšem protože to byli skauti, tak ten oheň rozdělávali na místech k tomu vyhrazených. Měli s sebou mapu, na které si vždycky našli cíl cesty toho dne, a tím se řídili. Pochodovali statečně, řádně odpočívali a pravidelně se stravovali.

Během svých výletů si povídali o všem možném. Tak například uviděli z kopečku žluté posečené pole, na kterém byly se zvláštní pravidelností vidět pasoucí se ovečky. Děti byly velmi překvapeny a divily se. Mravenec – byla to samozřejmě jeho přezdívka – na to všechny ostatní upozornil: „Podívejte se, tam

na poli se pasou ovce a jsou úplně v pravidelných rozestupech, jako při tělocviku. To jsem ještě nikdy neviděl!“

Děti vrtěly hlavami: „No my taky ne!“ Až Šibal řekla: „Jsme teda dost daleko, tak se můžeme mýlit, počkejte, až přijdeme blíž! A taky možná že už je takhle dělá ta umělá inteligence a jsou řízené dálkově!“ Ona to totiž byla holka, ale měla pře-zdívku klukovskou: Šibal.

Ostatní jí dali za pravdu, že teda půjdou blíž, aby viděli, jak to je doopravdy. Tak šli blíž a s překvapením zjistili, že to nejsou ovečky, ale kupičky sena pravidelně rozmístěné po poli. Tak si v tom seně dělali úkryty a bunkry, váleli se v něm, skákali po něm, a když se vydováděli, šli dál. Jenom Sekáč stál opodál, protože byl na seno alergický. Ono jim po chvíli už taky bylo dost horko, takže se těšili, že za chvíli budou v lese, v chládku. Les byl dokonce už na dohled, hned za polem. Ukázalo se taky, že skoro každé děcko má nějaká oblíbená zvířata. A tak i když ovce nakonec neviděli, radovali se z každého zajíčka, srnky nebo myšky.

Pak už vešli do lesa, kde je přivítal příjemný chládek. Šli lesní cestou kousek nahoru a tu se před nimi objevil lesní rybníček, kolem rostla na pasece heboučká zelená tráva, co víc si člověk za pěkného letního dne může přát!

„Tady bysme se mohli vykoupat!“ řekla Bahňák (i to byla holka). Všichni souhlasili, jen Torpédo se ani nevyjádřil, shodil šaty a už byl v rybníčku. „To je krása. Pojďte honem do vody!“ hulákal na všechny ostatní. Nemusel dlouho čekat a už byli ve vodě i všichni ostatní. Potápěli se, plavali, cákali po sobě

vodu a užívali si krásného koupání. Některé holky ovšem byly brzo venku, voda na ně byla příliš studená, taky je lákal ten zelený trávniček, na kterém se natáhly a slunily se.

„Fuj,“ zařvala Veruna, která žádnou přezdívku neměla. „Co je, co řveš?“ ozývali se ostatní a sledovali Verunu, které se k nohám přisály pijavky a ona je odtrhávala a zahazovala daleko od sebe. „To nic není,“ uklidňoval všechny Sekáč, „to jsou jenom pijavice.“

„A udělají člověku něco?“ strachovala se Permoník.

„Ani ne, jenom se přisajou a napijou se tvé krve,“ strašidelným hlasem pravil Sekáč. Veruna se otřepala s druhým „fuj“, ale za chvíli už zase lezla do rybníčku v naději, že nachytá ještě nějaké další pijavky, dá je do vody do zavařovačky a bude je chovat. Po chvíli zase byla venku.

„Co je zas?“ ptali se ostatní, ale teď to bylo vážnější. Ve vteřině byli venku i všichni ostatní a pozorovali teď už klidnou hladinu čisté vody.

„He... hele,“ ukazovala Veruna třesoucí se rukou do vody. „Tam, tam...!“

„Nějaká velká ryba se mi otřela o nohu! Vidíte? Tamhle je takový tmavý stín, teď plave k nám.“

A skutečně se ve vodě objevil dlouhý tmavý stín, který se pomalu blížil, měl nohy nebo ploutve a dosti dlouhý ocas. Když byl tvor ještě trošku blíž, napolo se vynořil z vody a ukázala se veliká kulatá hlava s otevřenou tlamou. „Co to je, proboha? Co to jenom může být?“

„Počkejte, nehlučte, já si to nakreslím, nevyplašte to!“ řekl

„Já myslím, počkejte... že je to velemlok čínský,“ řekla Muška